

(42. 2.)

MEMORIE VAN ANTWOORD.

(Ingezonden bij brief van 31 Mei 1907.)
4 Juni

Algemeene beschouwingen.

Het was den ondergeteekenden aangenaam te vernemen, dat men de indiening van een nieuw voorstel tot wettelijke regeling van de Consignatiekas algemeen met ingenomenheid heeft gezien, zij het dan ook, dat sommige leden zich niet in allen deele met den inhoud van het ontwerp kunnen vereenigen.

Met betrekking tot den door deze leden geuit wensch, dat de Consignatiekas afzonderlijk worde beheerd door een afzonderlijk bestuur, hetwelk de in de kas gestorte sommen rentegevend zoude moeten beleggen, veroorloven zich de ondergeteekenden te doen opmerken, dat de nadeelen van dat stelsel grooter zouden zijn dan de voordeelen. Gelijk reeds door een aantal leden, die zich met het stelsel van het ontwerp wel vereenigen konden, werd opgemerkt, zoude toch aan zulk eene belegging steeds risico verbonden zijn, terwijl voorts een aanzienlijk bedrag onbelegd zoude moeten worden gelaten, omdat elk oogenblik belangrijke bedragen kunnen worden opgevorderd en de uitbetaling dan niet kan worden uitgesteld, totdat de noodige verzilvering van bezittingen der kas heeft plaats gehad. Het gewicht van de bezwaren tegen het stelsel van het ontwerp, welke ontgaan zouden worden door de Consignatiekas afzonderlijk te beheeren, kunnen de ondergeteekenden niet inzien. Men vergeet vooreerst niet, dat gelden, voor de loopende kasbehoefden van den Staat aangewend, wel geene rente geven, doch veelal rente van vlottende schuld uitsparen; voorbijgezien mag voorts niet worden, dat volgens het ontwerp — hetwelk de ondergeteekenden gemeend hebben in dat opzicht in hoofdzaak ongewijzigd te moeten laten — slechts over een deel der in consignatie ontvangen sommen eene matige rente zal worden uitgekeerd.

De meening, dat de storting van de aan de Consignatiekas toevertrouwde gelden in de schatkist het verkrijgen van een duidelijk inzicht in den stand van 's lands financiën onmogelijk zou maken, berust blijkbaar op de onderstelling, dat het hier de eenige vermenging van gelden aan derden toebehoorende met de aan het Rijk toebehoorende geldt. Zulks is echter niet het geval. De schatkist bestaat reeds uit zóovele verschillende bestanddeelen — herinnerd wordt aan de provinciale fondsen, de vorderingen van houders van nog niet verjaarde postquantiën, postwissels, de waarborgsommen van accijnsplichtigen, enz., al welke bedragen dagelijks veranderen, — dat het toch, ook al werd over de Consignatiekas voortaan een afzonderlijk beheer gevoerd, ten eenenmale onmogelijk zou zijn uit den stand der schatkist deugdelijke gevolgtrekkingen te maken omtrent den stand van 's lands financiën.

Te ontkennen valt niet, dat het onder de middelen boeken van geconsigneerde gelden, welke na dertig jaren niet zijn opgevorderd, doch welke de Staat niettemin schuldig blijft, het financieel overzicht eenigszins onzuiver zoude kunnen maken. Het ligt evenwel in de bedoeling, de aldus in ontvang geboekte bedragen als buitengewone ontvangsten aan te merken, welke slechts tot dekking van buitengewone uitgaven of schulddelging mogen dienen, hetgeen medebrengt, dat, mocht een van die bedragen alsnog worden opgevorderd, de uitbetaling daarvan ook als buitengewone uitgaaf zal kunnen worden beschouwd. Daarenboven is in art. 11 voorgeschreven, dat in de jaarlijksche rekening van de Consignatiekas steeds moet worden vermeld het totaal bedrag van de geconsigneerde gelden, welke van de inwerkingtreding der wet af

onder de middelen zijn geboekt, doch nog te eeniger tijd kunnen worden opgevorderd.

Erkennende, dat, volgens de regelen van een deugdelijk comptabel beheer, elk dienstjaar zijne eigen lasten moet dragen, en dat het daarom — ook al zullen er geen groote bedragen bij betrokken zijn — wenschelijk is, de rente, welke ter zake van geconsigneerde gelden verschuldigd is, niet eerst in het jaar waarin de uitkeering plaats heeft — en dan over alle jaren te zamen — ten laste van de Staatsbegroting te brengen, doch de Consignatiekas telken jare ten laste der Staatsbegroting te doen goed-schrijven met de rente, welke over dat jaar wegens rentedragende consignatiën, bij de eventueele uitkeering van de hoofdsommen, daarover verschuldigd zal zijn, hebben de ondergeteekenden in het ontwerp de daarvoor noodige wijzigingen gebracht.

Het kwam hun intusschen voor, dat wanneer voor de toekomst ten deze eene betere comptabele regeling wordt getroffen, bij het in werking treden van de nieuwe instelling, de Consignatiekas, ook tevens eene afrekening met het verleden behoort plaats te hebben, in dien zin, dat de rente, welke over afgelopen jaren ter zake van de thans geconsigneerde sommen te eeniger tijd van die instelling zal kunnen worden opgevorderd, in haar geheel aan die instelling worde goedgeschreven, en ten laste van de eerste Staatsbegroting na de instelling der Consignatiekas worde gebracht.

Zulks heeft dan tevens ten gevolge, dat niet langer eene in den loop der jaren aangegane, elk oogenblik opvorderbare schuld buiten de boekhouding blijft, zoodat zelfs het bedrag daarvan onbekend is en dat niet langer eene renteschuld ten laste van toekomstige dienstjaren blijft, terwijl de daartegenover staande rentebesparing aan reeds afgelopen dienstjaren ten goede kwam.

Op grond hiervan wordt door de ondergeteekenden (zie het nieuwe artikel 13) voorgesteld aan de Consignatiekas op 1 Januari 1908 ten laste van de Staatsbegroting van dat jaar toe te kennen het bedrag aan rente, dat op dien dag wegens alsdan geconsigneerde gelden verschuldigd zoude zijn, indien het totaal bedrag dier gelden op dien datum werd opgevraagd. Eene globale berekening leerde, dat die rente ongeveer f 190 000 zal bedragen. Het behoeft wel niet te worden gezegd, dat, al wordt de dienst van het jaar 1908 met dat bedrag belast, de toestand van de schatkist daardoor geene wijziging zal ondergaan; immers de toekenning van dat bedrag aan de Consignatiekas, welker bezit uitsluitend zal bestaan in eene vordering op 's Rijks schatkist, zal kunnen geschieden door die kas voor bedoeld bedrag tegeroed te schrijven.

Opgemerkt zij nog, dat in het genoemde bedrag *niet* begrepen is de rente, die de Staat alsnog verschuldigd kan zijn over de bedragen welke reeds meer dan 30 jaren geleden geconsigneerd zijn, en welke, ingevolge het bepaalde bij artikel 10 (9) terstond na de invoering der wet onder de middelen zullen worden verantwoord. Wel is waar blijven die bedragen niettemin opeischbaar, — waarom zij dan ook als buitengewone ontvangsten zullen worden beschouwd — en zal bij eventueele uitkeering ook de rente daarvoor van de consignatie af (eventueel tot 1 Januari 1910) uit te betalen zijn, doch de kans, dat alsnog een eenigszins beteekend bedrag van die gelden zal worden opgevorderd is te gering, dan dat hier volstrekt zuivere afrekening met het verleden noodig kan worden geacht; ongetwijfeld zal hetgeen nog opgevorderd wordt, met de daarover verschuldigde rente, niet het totaal bedrag van f 212 942,44⁵ te boven gaan, dat op 1 Januari 1908 onder de middelen te verantwoorden zal zijn.

Eene nauwkeurige berekening van de rente over die bedragen sinds de consignatie verschuldigd, zoude trouwens ten aanzien van sommige dier oude posten vermoedelijk niet zonder moeilijkheden zijn.

Met betrekking tot de consignatie van de gelden der Carnegie-stichting zij nog opgemerkt, dat dit geenszins eene gedwongen consignatie is geweest; zij is toegestaan door den Minister van Financiën, op verzoek van zijnen ambtgenoot van Buitenlandsche Zaken, die zich, zolang er nog geen stichtingsbestuur bestond, verantwoordelijk achtte voor de bewaring dier gelden; het bestuur der stichting heeft de gelden in de Consignatiekas gelaten, in afwachting dat een deel zoude worden besteed voor den bouw van het Vredespaleis en een deel zoude worden belegd. Met die belegging is het bestuur reeds eenige maanden bezig, terwijl het ook voor den bouw reeds een deel van het geconsigneerd bedrag opvroeg.

Hoewel de ondergeteekenden in het gevoelen deelen, dat het gebruik van vreemde woorden in de wetgeving zooveel mogelijk moet worden vermeden, achten zij toch niet wenschelijk het woord „Consignatiekas" te vervangen door een Nederlandsch woord. Het geldt hier de regeling van eene in verschillende wetten genoemde instelling; al loopt de benaming dier instelling in verschillende

bestaande wetten uiteen, in nagenoeg alle benamingen komt toch het woord „consignatie” of „consigneeren” voor. Door dit woord thans bij de regeling der instelling door een ander te vervangen, zoude de duidelijkheid niet worden bevorderd. Daarbij komt, dat de consignatie van *geldsommen* (en het is uitsluitend deze, welke dit ontwerp regelt), volgens de regeling van het ontwerp juist afwijkt van de „bewaargeving”, bedoeld in de artikelen 1731 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Immers, kenmerk van die bewaargeving is, dat *hetzelfde* voorwerp teruggegeven moet worden, hetgeen in art. 1751 uitdrukkelijk ook op *geldsommen* van toepassing wordt verklaard; volgens de voorgestelde regeling der consignatie zal men echter wel nimmer *dezelfde geldstukken* die men in de Consignatiekas stort, teruglerangen; men verkrijgt slechts recht op terugbetaling van een gelijk bedrag.

Wat in het Voorloopig Verslag gezegd wordt omtrent te lastige formaliteiten aan het gebruik maken van de Consignatiekas verbonden, is den ondergeteekenden niet duidelijk. Waar de gelegenheid om van de Consignatiekas gebruik te maken in artikel 1 limitatief is geregeld, spreekt het vanzelf, dat, wie *geldsommen* wensch te consigneeren, zijne bevoegdheid daartoe bewijzen moet; zoo zal de curator in een faillissement bewijzen moeten, inderdaad als curator te zijn aangewezen. Overlegging van een extract uit het rechterlijk vonnis, waarbij hij als zoodanig is benoemd, wordt echter reeds thans niet gevorderd, wanneer de betrokken ontvanger der registratie daarmede uit anderen hoofde bekend is. Bij de teruggave is uit den aard der zaak te zorgen, dat er slechts teruggegeven worde aan hem die van zijn recht op uitkeering van het geconsigneerde heeft doen blijken. Intusschen is de eerst-ondergeteekende gaarne bereid te bevorderen, dat slechts de overlegging van strikt noodzakelijke bewijsstukken door de ontvangers van de registratie worde geëischt.

Artikelen.

Art. 1. De ondergeteekenden kunnen niet toegeven, dat zij zich bij de omlinjing van de bestemming der kas op een te eng standpunt hebben gesteld. Bezwaarlijk kan gevorderd worden, dat voor ieder, die om eene of andere reden eene wellicht zeer onbeduidende *geldsom*, zij het zelfs zonder genot van rente, tijdelijk goed bewaard wensch te zien, door den Staat daartoe de gelegenheid moet worden geopend. De Rijkspostspaarbank verschaft trouwens eene bij uitstek veilige gelegenheid tot inbewaargeving van kleine bedragen.

Het schijnt alleszins voldoende, dat, behalve in de gevallen waarin eene wet of een Koninklijk besluit de consignatie van gelden voorschrijft of toelaat, of wel een rechter, krachtens de bepalingen der wet, consignatie beveelt of toestaat, de gelegenheid tot consignatie openstaat, zoo dikwijls een hoofd van een Departement van Algemeen Bestuur die meent te moeten toelaten, omdat het Staatsbelang zulks medebrengt of de voordeelen, daaraan voor de schatkist verbonden, opwegen tegen de lasten (men denke aan het in ontvangst nemen, aantekenen zoowel in de boeken der kas als in die der schatkist en terugbetalen), die het consigneeren voor de administratie medebrengt.

Openstelling van de kas voor waarborgkapitalen die door particulieren aan provinciën, gemeenten of waterschappen moeten worden gegeven, schijnt evenmin noodzakelijk. Zulke waarborgkapitalen hebben in den regel het karakter van panden en worden dus niet het eigendom van het publiekrechtelijk lichaam aan hetwelk zij gegeven worden, zoodat dit ook niet bevoegd is ze in de Consignatiekas te storten. Wordt er bij uitzondering met hem die verplicht is een waarborgkapitaal te storten, overeengekomen dat dit wel eigendom van het publiekrechtelijk lichaam zal worden, zoodat eene vordering van den waarborggever op dat lichaam ontstaat, waarmede eventueel hetgeen dit lichaam van hem te vorderen heeft, kan worden gecompenseerd (zooals bijv. het geval kan zijn met waarborgsommen van accijnsplichtigen — zie art. 271 der Algemeene wet —) dan zal het publiekrechtelijk lichaam de gelden gewoonlijk zelf wel als kasgeld kunnen gebruiken; groote sommen toch zullen hierbij niet licht betrokken zijn, want *grote* waarborgkapitalen zullen meestal in den vorm van effecten worden gegeven.

Wanneer er zich echter eens het geval mocht voordoen, dat eene *grootte* *geldsom* onder de bedoelde voorwaarden bij eene gemeente of waterschap werd gestort en het betrokken lichaam die *geldsom* niet in kas wenschte te houden, dan zoude ongetwijfeld de Minister van Financiën bereid bevonden worden de consignatie daarvan toe te staan.

De woorden rechterlijk bevel zijn inderdaad naast de woorden

rechterlijke beschikking niet noodig en zijn mitsdien geschrapt; bij nader inzien is het tevens wenschelijk voorgekomen ook van „beschikkingen” van hoofden van Departementen te spreken en de woorden „of vanwege” alsnog weg te laten.

Art. 4. Waarom bezwaar bestaat tegen Nederlandsche woorden in plaats van consignatie en consigneeren, is boven uiteengezet. In het belang van de eenheid der terminologie is echter het woord bewaargeving in het vierde lid alsnog in consignatie veranderd, terwijl verder, wegens het boven uiteengezette verschil tusschen consignatie en bewaargeving in den zin van het Burgerlijk Wetboek, in de plaats van „den bewaargever” is gesteld: „hem die gelden consigneert”.

Ter wille van de duidelijkheid der redactie zijn daarbij nog enkele kleine wijzigingen aangebracht.

Art. 6 en 7. Deze opmerkingen achten de ondergeteekenden juist.

Art. 8. Na kennisneming van hetgeen aangevoerd wordt door de leden die in *alle* gevallen rente zouden willen uitgekeerd zien, en hen die meenden, dat rentevergoeding steeds uitgesloten moet zijn, blijven de ondergeteekenden den door hen gekozen middenweg den meest juiste achten.

Intusschen zij hier opgemerkt, dat het criterium voor het al of niet uitkeeren van rente, door de ondergeteekenden bij de samenstelling van het ontwerp aanvaard, niet slechts was: het al of niet bestaan van eene rechtstreeksche of zijdelingsche *verplichting* tot consigneeren, doch daarnaast als voorwaarde werd gesteld, dat de verplichting tot plaatsing in de Consignatiekas feitelijk elke rentegevende belegging, welke anders zou plaats hebben, zou verhinderen.

Zoo dikwijls moet worden aangenomen, dat de rechthebbende op eene geconsigneerde som, had hij daarover de vrije beschikking, of wist hij daarover de beschikking te hebben, die som rentegevend zoude beleggen, moet ook de Staat billijkerwijze daarover rente uitkeeren, wanneer de wettelijke voorschriften rechtstreeks of zijdelings tot consignatie dwingen. Heeft daarentegen de consignatie vrijwillig plaats of wel gedwongen, doch onder zoodanige omstandigheden, dat van verhinderen van belegging, welke anders wel zou plaats hebben, geen sprake kan zijn (zooals bijv. in het geval van consignatie na aanbod van gereede betaling, waar wel een zijdelingsche dwang tot het gebruik maken van de Consignatiekas bestaat, doch geen van beide partijen over het geconsigneerde bedrag wenschen te beschikken, veel minder dit te beleggen) dan zijn er geene termen voor uitkeering van rente.

Is dit stelsel in art. 8 van het ontwerp reeds ruim toegepast, getuige de rentevergoeding voor gelden van een faillissement, toekomende aan de crediteuren, doch nog niet te hunner beschikking (1), nadere overweging van de verschillende gevallen waarin consignatie is voorgeschreven, heeft tot de slotsom geleid, dat sommige niet in art. 8 genoemde gevallen met de daarin wel genoemde eene sterke overeenkomst hebben. Zoo schijnt rentevergoeding wel billijk:

a. voor geconsigneerde gelden, uitmakende militaire nalatenschappen, nalatenschappen van schepelingen (art. 445 Wetboek van Koophandel juncto het Koninklijk besluit van 14 November 1827, *Staatsblad* no. 51), uitgaanskassen van in gevangnissen of 's Rijks werkinrichtingen overleden personen; deze *geldsommen* toch zijn op gelijke lijn te stellen met onbeheerde nalatenschappen;

b. saldi van rekening bij rangregeling, geconsigneerd ingevolge art. 792 Wetboek van Rechtsvordering, opbrengst van verkochte vrachtgoederen, geconsigneerd volgens de bepalingen van art. 519 Wetboek van Koophandel, voorts schadeloosstellingen bij onteigening, geconsigneerd wegens de noodzakelijkheid van eene rangregeling (art. 58 Onteigeningswet), al welke gevallen op gelijke lijn zijn te stellen met de gevallen van artt. 92, 102 en 192 der Faillissementswet.

Het artikel is dienovereenkomstig aangevuld.

Art. 9 (thans 10). Het betoog van sommige leden die van

(1) Eene kleine beperking is alsnog aangebracht met betrekking tot art. 192 der Faillissementswet. Over bedragen, die geconsigneerd worden, wijl daarover door de crediteuren, die er recht op hebben, niet binnen eene maand, nadat de uitdeelinglijst verbindend is geworden, is beschikt (hetgeen zeer veel voorkomt als de uitdeeling slechts enkele centen bedraagt) is er voor vergoeding van rente geen reden; wel is zulks het geval ten aanzien van bedragen, die de curator consigneert op grond, dat het bedrag ingevolge art. 189 moet gereserveerd worden, b. v. wijl de voorrang van den crediteur wordt betwist.

meening waren, dat de verjaring niet behoort te worden uitgesloten, heeft de ondergeteekenden niet mogen overtuigen. Zij kunnen zich ten volle vereenigen met hetgeen ten deze werd aangevoerd door hen die het stelsel van het ontwerp in bescherming namen. Verjaring van eene vordering werkt niet, tenzij de schuldenaar zich daarop beroept. Het zoude nu, naar het den ondergeteekenden voorkomt, niet billijk zijn, wanneer de Staat zich bevoordeelde, door ten opzichte van gelden, welke niet vrijwillig, doch krachtens wettelijk voorschrift bij eene Rijksinstelling zijn gestort, en door die Rijksinstelling wederom aan den Staat zijn toevertrouwd, den beheerder dier instelling te verplichten, of zelfs maar vrij te laten zich op verjaring te beroepen, zoodat de instelling van terugbetaling zou worden bevrijd en de gelden voor goed in de schatkist konden blijven.

Evenmin ware zulks billijk ten opzichte van de geldsommen die 's Rijks schatkist wel is waar vrijwillig verkregen heeft, doch waarvan zij meer dan 30 jaar lang zonder rentevergoeding het genot heeft gehad.

Ten opzichte van de eerstbedoelde geldsommen mag de Staat, naar de meening van de ondergeteekenden, niet verder gaan dan de rentevergoeding te staken.

Een ordelijk beheer vordert intusschen, dat gelden die in de schatkist zijn gestort niet ten eeuwigen dage daarin blijven, zonder onder de Staatsontvangsten te zijn geboekt en verantwoord.

Wanneer de aldus in ontvangst geboekte bedragen bij de financiële overzichten buiten de gewone middelen worden gehouden, gelijk boven is toegezegd, kan het overzicht der werkelijke gewone Rijksontvangsten daardoor niet minder zuiver worden.

Aan de opmerkingen betreffende de redactie van het eerste en tweede lid zijn de ondergeteekenden gaarne, door het aanbrengen van kleine wijzigingen, te gemoet gekomen.

Artt. 10 en 11 (thans 11 en 12). Ook in deze artikelen zijn wijzigingen gebracht, ten einde de bezwaren tegen de redactie gerezen te ondervangen.

Art. 12 (thans 13). Het Koninklijk besluit van 1 December 1843 is van zuiver administratieve aard, en dan ook niet in het *Staatsblad* opgenomen. Als zoodanig is het niet gelijk te stellen met de Koninklijke besluiten die bij de Hinderwet en de wet betreffende de openbare middelen van vervoer uitdrukkelijk zijn ingetrokken. Dat bedoeld Koninklijk besluit door de inwerking-treding van de thans aangehangige wet zal komen te vervallen, kan aan geen twijfel onderhevig zijn.

Door zulks van dit Koninklijk besluit uitdrukkelijk te bepalen, zoude echter ten aanzien van het vervallen van andere Koninklijke besluiten, mede zuiver administratieve regelingen behelzende, die wellicht in den loop der tijden zijn genomen, twijfel kunnen rijzen.

Art. 13 (nieuw artikel). Nu hier een nieuw artikel moest worden ingevoegd, ten einde in zake de rente met het verleden af te rekenen, is het den ondergeteekenden bij nadere overweging wenschelijk voorgekomen, in die overgangsbepaling tevens uitdrukkelijk te doen verklaren, dat de vordering welke consignatarissen thans op den Staat kunnen doen gelden, bij de instelling der Consignatiekas als afzonderlijke instelling, eene vordering wordt op die instelling en tevens, dat die instelling wordt goedgehouden met het bedrag dat de Staat bij den bestaanden toestand rechtstreeks aan de consignatarissen verschuldigd is.

Met betrekking tot de afrekening van de rente over de laatste 30 jaren wordt verwezen naar de aanteekeningen op bladz. 2 dezer Memorie.

Art. 13, oud (thans vervallende). De ondergeteekenden kunnen wel toegeven, dat de benaming „Consignatiewet”, voor eene wet die slechts een klein deel van de bepalingen omtrent het consigneren bevat, minder juist is. Vermits echter de titel: Wet op de Consignatiekas, wanneer nog daarbij het jaartal en het nummer van het *Staatsblad* moeten worden vermeld, geen noemenswaardige verkorting zoude geven, en, gelijk te recht wordt opgemerkt, de wet niet vaak zal behoeven te worden aangehaald, is de geheele bepaling geschrapt.

Art. 14 (thans 15). Deze wet zal uitsluitend bepalingen behelzen omtrent het consigneren van geldsommen. Het spreekt dus feitelijk vanzelf, dat daardoor geene wijziging wordt gebracht in de wettelijke bepalingen betreffende het consigneren van effecten aan toonder. Op dien grond is in de slotbepaling van de wet van 26 Mei 1841 (*Staatsblad* no. 14) geene melding ge-

maakt. Vermits het echter voor hem die van deze wet kennis neemt, van nut kan zijn, daarin tevens andere wetten, de Consignatiekas betreffende, vermeld te vinden, hebben de ondergeteekenden gemeend, daarin alsnog de, zij het ook overbodige, bepaling te moeten opnemen, dat deze wet geene verandering brengt in de genoemde wet van 1841, houdende nadere bepalingen nopens de consignatie van effecten aan toonder welke aan minderjarige of aan onder curateele gestelde personen toebehooren, consignatie welke bij de bewaarders van de hypotheeken en het kadaster plaats heeft.

Eene Nota van Wijzigingen, alsmede een gewijzigd wetsontwerp gaan hiernevens.

De Minister van Financiën,

DE MEESTER.

De Minister van Justitie,

E. E. VAN RAALTE.

(42. 3.)

NOTA VAN WIJZIGINGEN.

Het eerste lid van artikel 1 wordt gelezen:

„Er wordt eene Consignatiekas ingesteld, ten einde daarin op te nemen de geldsommen, waarvan de consignatie bevolen of toegelaten wordt bij eene wet, een Koninklijk besluit, eene rechterlijke beschikking of eene beschikking van een der hoofden van de Departementen van Algemeen Bestuur.”

In artikel 4, 2de lid, worden de woorden „den bewaargever” vervangen door de woorden „hem die gelden consigneert”; voorts worden het 3de en 4de lid gelezen:

„Geschiedt de consignatie bij proces-verbaal of door een gemachtigde van hem die gelden consigneert, dan wordt de boeking, in plaats van door den laatstgenoemde, ondertekend door den notaris of den deurwaarder die het proces-verbaal opmaakt, of door den gemachtigde

Een bewijs van de consignatie wordt uitgereikt aan hem die met den ontvanger de boeking ondertekende.”

In artikel 6 wordt het woord „bepaald” vervangen door het woord „ander”.

In artikel 7 wordt het woord „toepasselijk” vervangen door de woorden „van toepassing”.

Het eerste lid van artikel 8 wordt gelezen:

„Bij uitkeering van geconsigneerde geldsommen betaalt de Consignatiekas eene rente van twee en een half ten honderd 's jaars, ingeval de consignatie heeft plaats gehad naar aanleiding van artikel 520 of 1174 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 445, 519 of 557, eerste lid, van het Wetboek van Koophandel, van artikel 792 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, van artikel 92, 102 of, voor zoover het geldt bedragen gereserveerd ingevolge artikel 189 dier wet, van artikel 192 der Faillissementswet, van artikel 58 der wet van 28 Augustus 1851 (*Staatsblad* no. 125) en voorts in geval de consignatie plaats heeft ingevolge een voorschrift van Ons of van een der hoofden van de Departementen van Algemeen Bestuur, op grond dat de recht-